

sygn. akt II **K 614/15**

1 Ds 904/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Brzegu w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Juzwiszyn

Protokolant: st. sek. sąd. Lilianna Kupis

W obecności oskarżyciela publicznego z PR Brzeg – Wojciecha Fabijaniak

Po rozpoznaniu w dniu 01 czerwca 2016r., 15 września 2016r., 16 listopada 2016r., 11 stycznia 2017 r. w Brzegu sprawy **P. W.** s. K. i B. z domu A. ur. (...) B.

Oskarżonego o to, że:

w dniu 19 czerwca 2015r. w B. na ul. (...) , prowadził samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości – I badanie 1,28 mg/l, II badanie 1,14 mg/l

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **P. W.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo z art.178 a § 1 kk i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat ,

III. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19.06.2015 roku do dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku ,

IV. na podstawie art. 43 a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

V. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 2 w zw. art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 410 zł (czterysta dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu i opłatę w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 614/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

19 czerwca 2015 roku nietrzeźwy oskarżony P. W. w B. poruszał się samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej (...). W tym czasie, za nim, swoim samochodem jechał B. S.. Zauważył on, że pojazd kierowany przez oskarżonego dziwnie

zachowuje się na jezdni. P. W. jechał zygzakiem, przekraczał kilka razy oś jezdni, zahaczając o krawężnik. Z uwagi na zachowanie kierującego B. S. powiadomił Policję w B. o zaistniałej sytuacji. W związku ze zgłoszeniem dyżurny wysłał patrol Policji. B. S. jechał za oskarżonym początkowo ulicą (...), następnie skręcił w J., a następnie przy ul. (...) za mostem na kanale rzeki oskarżony skręcił w prawo i zatrzymał się na poboczu. Kiedy Policja przyjechała silnik w samochodzie oskarżonego był włączony, a oskarżony siedział za kierownicą. Przyznał funkcjonariuszom Policji że pił alkohol ale już po zatrzymaniu. W związku z powyższemu policjanci przebadali oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu I badanie 1,28 i II badanie 1,14 mg/l alkoholu. Następnie oskarżony zadzwonił pog swoich znajomych, którzy odjechali jego pojazdem.

Dowód:

-zeznania świadka P. S., k.27

-zeznania świadka J. P., k27

-zeznania B. S., k. 57

-protokół użycia alkosensora w stosunku do oskarżonego, k.2

- opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, k .59

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia postawionego mu zarzutu

P. W. ma wykształcenie zawodowe. Jest zony i ma 2 dzieci na utrzymaniu. Utrzymuje się z prac dorywczych.

Oskarżony był dotychczas karany.

Dowód:

-oświadczenie oskarżonego na rozprawie, k. 26

-dane o karalności, k. 53

Sąd zważył, co następuje:

W świetle materiału dowodowego sprawy, wina i sprawstwo oskarżonego P. W. w ocenie Sądu, nie budziły żadnych wątpliwości. Opis przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd dostosował do znamion przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny, Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o wiarygodne zeznania funkcjonariuszy policji J. P. i P. S., którzy dokonali zatrzymania oskarżonego, wsparte i potwierdzone protokołem badania stanu trzeźwości oskarżonego, z którego jasno i wyraźnie wynika, iż oskarżony w chwilę po zatrzymaniu miał 1,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a w II badaniu 1,14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. których to wyników zresztą oskarżony nie kwestionował. Zeznania funkcjonariuszy były wewnątrznie i wzajemnie spójne, do tego tworzyły logiczną całość. Nadto dokonując ustaleń w sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, z której jednoznacznie wynika, że wyjaśnienia oskarżonego podane w trakcie postępowania, stoją w sprzeczności z wynikami przeprowadzonych badań wydychanego powietrza. Opinia ta jest jasna pełna i w zakresie wniosków w niej zawartych Sąd przyjął ją jako własną. Nadto Sąd dokonując ustaleń w sprawie wziął również pod uwagę wiarygodne zeznania B. S., który kategorycznie twierdził jak widział, że oskarżony poruszał się samochodem w dniu zdarzenia oraz to, że stwarzał on niebezpieczeństwo dla innych użytkowników ruchu ze względu na sposób w jaki poruszał się po drodze. Zdaniem Sądu, brak jakichkolwiek powodów, aby świadkowie ci swoimi zeznaniami chcieli bezpodstawnie obciążać oskarżonego. W postępowaniu nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności, które świadczyłyby o szczególnie negatywnym nastawieniu funkcjonariuszy właśnie do P. W..

Wobec powyższego Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Przede wszystkim zauważyć należy iż nie potwierdziły się twierdzenia oskarżonego ze przyczyną jego nieprawidłowego zachowania się na drodze był niesprawny samochód. Zauważyć należy iż zaraz po zatrzymaniu oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji i przeprowadzaniu interwencji znajomi oskarżonego wraz z nim odjechali tym samochodem oskarżony natomiast twierdził, że zatrzymał pojazd bo samochodem nie dało się dalej jechać. Nadto nie znajdują również potwierdzenia wyjaśnienia oskarżonego, że pił alkohol dopiero po zatrzymaniu albowiem żaden z funkcjonariusz nie znalazł butelki po alkoholu mimo że oskarżony twierdził, że była w samochodzie. Nadto jak wynika z zeznań policjantów w trakcie kontroli oskarżony obsługiwał swój telefon. Tym samym jego twierdzenia że nie mógł zgłosić usterki wcześniej i kontynuował drogę nie zasługują na uwzględnienie są nielogiczne i zupełnie nieuzasadnione.

Na tle wskazanych rozważań, wyjaśnienia oskarżonego nie przyznającego się do winy, Sąd uznał oczywiście wyłącznie za jego linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, która nie znalazła jakiegokolwiek uzasadnionego oparcia w materiale dowodowym sprawy.

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd jednoznacznie stwierdził, iż oskarżony P. W. poprzez to, że w dniu 19 czerwca 2015r. w B. na ul. (...) , prowadził samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości – I badanie 1,28 mg/l, II badanie 1,14 mg/l zachowaniem swoim wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 1 kk

Dotychczasowa karalność oskarżonego nie budziła żadnych wątpliwości i w tym zakresie oparto się na dokumentach urzędowych w postaci danych o karalności oskarżonego (karcie karnej) O umyślności działania oskarżonego wprost świadczą okoliczności sprawy. Zamiar bezpośredni w działaniu oskarżonego, w tej sytuacji, nie powinien budzić żadnych wątpliwości.

Za przypisany oskarżonemu czyn, Sąd wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd zwrócił uwagę, iż zachowanie oskarżonego nie znajduje żadnego usprawiedliwienia.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dotychczasową karalność Mając na uwadze powyższe okoliczności w tym stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez niego wymiar kary ograniczenia wolności oraz określenie obowiązku pracy 30 godzin miesięcznie uwzględnia przede wszystkim swe cele wychowawcze, które kara ma realizować.

Dodatkowo wykonywanie nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne właśnie w miejscowości, gdzie oskarżony zamieszkuje, a więc w jego środowisku zrealizuje swe cele kary w zakresie społecznego oddziaływania.

Mając powyższe na uwadze orzeczona kara ograniczenia wolności wobec oskarżonego, zawiera wszystkie okoliczności zdarzenia, które Sąd uwzględnił przy jej wymiarze, jest karą sprawiedliwą i odpowiednią do zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości.

Z uwagi na skazanie oskarżonego za występki należący do przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, Sąd był zobowiązany do orzeczenia - na podstawie art. 42 § 2 kk. - zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, polegającego na wyeliminowaniu z ruchu drogowego na wskazany czas osób rażąco naruszających zasady bezpieczeństwa, a to nietrzeźwych uczestniczących w ruchu drogowym. Sąd – stosownie do treści art. 53 kk. w zw. z art. 56 kk. - bacząc by nie przekroczyć stopnia zawinienia oskarżonego, uwzględniając wykazane wyżej okoliczności dotyczące wymiaru orzeczonej kary, wskazujące na lekceważący stosunek oskarżonego do zakazu prowadzenia samochodów w stanie nietrzeźwym, nie zważając tym samym na bezpieczeństwo innych użytkowników drogi, uznał iż zasadnym dla osiągnięcia wobec niego celów represji karnej będzie orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony jest osobą zagrażającą bezpieczeństwu w komunikacji, dlatego też należało na ten czas wyeliminować go z ruchu

drogowego. Miarkując okres zakazu Sąd miał na uwadze nie tylko stopień nietrzeźwości kierowcy, ale i realne zagrożenia jakie spowodował dla innych uczestników ruchu

Na podstawie art. 43a §2kk orzeczono względem oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość świadczenia ustalono mając na względzie represyjny jego charakter, bacząc przy tym jednocześnie, aby sytuacja majątkowa oskarżonego umożliwiła jemu jego uiszczenie. Uwzględnić także należało okoliczności powołane przy wymiarze kary.

Wobec powyższego, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.